Рік: XIII. січень 1935

ПЛАЙ

ЧАСОПИС ПЛАСТОВОЇ МОЛОДІ

Число 1. | Видавець і відвіч. редактор: АНДРІЙ ВОРОН | Передпл. на рік Кč 8

Нова радість стала,
яка не бувала.
Над вертепом
звізда ясна
Світу возсіяла . . .

І оте дитятко, що народилося в коровячих яслах, принесло всесвіту нову ідею — всепрощення і любови . . .

брата до брата . . .
роду до роду . . .
народу до народу . . .
нації до нації . . .
держави до держави.
Всіх до одного і одного до всіх.
І пишеться рік 1935 від Його народження.

Братовбивство . . . Клясова боротьба . . Визиск голодних і слабих . . . Війни . . . Танки . . . Літаки . . Отруйні ґази . . . Заморення бацилями густо заселених міст на ворожій території . . . Які далекі ми від Його ідеї, яку ми самі виплекали в религію, в доґму, в ідеал.

Та чи ми-ж не фарісеї, що бють себе в груди на перехрестках . . „Господи, Господи!“ а повернувшися розпинають Його.

1934 роки розпинає людство ідею любови і всепрощення.

Та що-ж ліпше — любов, чи братовбивство? Праця творча, чи руйнуюча? Ормудз, чи Ариман? Чого бракує людям, що слово і діло їх так діяметрично розходяться?

Доброї волі!

БІБЛІОТЕКА НАУКОВ. Т-ВА ім. ШЕВЧЕНКА У ЛЬВОВІ

ЛЬВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА АН УРСР № Ж-22559

Боршош-Кумятський:

ПОВЕДИ НАС ДО КРАЩОЇ ДОЛІ . . .

Помер наш рік, помер наш старенький,
Вже й послідний дух йэго погас,
А ось, — новий рік наш молоденький
Із усміхом щиро віта нас.

Здоров брате, молодий летіню,
Сідай у нас на золотий трон,
Може зробиш ти кінець терпінню
*Й для народу принесеш полон **

Твій батько у нужді похилився,
Та не приніс для нас добрих жнив,
Бо з недолею він подружився
И не видержав, — очі зажмурив.

А ти брате року молоденький,
На розпуттях вважай і не стань,
Ти май розум усе здоровенький
На рівний шлях бистрим оком глянь.

Промини ти вражі порешкоди,
які гризуть сей змучений люд,
Перебори всі наші незгоди
И благослови наш кровавий труд.

Поведи нас до кращої долі,
принеси нам веселійших хвиль,
Уроди нам буйну вроду в полі,
Дай здоровля, много щастя й сил.

Рахів, на склоні 1934.

** хосен.*

М. Блеск ;

„Плекатиму силу ума свого й тіла“....

присягає новик, на порозі до справжнього пластового життя. Одначе, коли приглянемося сучасній праці в пластовій орґанізації у нас, бачимо на кожнім кроці самі недостатки. Скрізь відчувається брак вишколу, брак карности, брак досвідчености. На жаль ці недостатки є аж занадто помітні не тільки у низів, але на всіх щеблях.

Одною із головних причин всего лиха є занедбання плекання фізичної сили, сили тіла; занедбання руханки, хоч зна-

ємо, що без цього чинника є дуже тяжко виховувати характер, силу волі, відвагу, карність, військовість, без котрих елементів не може наш Пласт піднятися на рівень тоїж орґанізації у інших народів. Хоч кожний з нас знає, що нашим завданням є не тільки дорівняти пластові інших народів, але змагатися о першенство, старатись перевищити інших, щоби дістатися на заслужене місце, одначе найкращих засобів до цього ми не потрафили до тепер ще використати. Котра із наших пласт. частин може похвалитися власною рухівнею, або бодай площею? Котра з них може похвалитися власним руханковим знаряддям? (Мяч, чи може ще й спис — за мало!) У нас майже цілковито занедбано спорт. Як є постарано о гарт тіла? Загляньмо лише до історії старинних культурних народів. Певно не один здивується, як вони добре розуміли вагу та значіння руханки; гарту та взагалі спорту для свойого культурного піднесення, для забезбечення певного місця серед інших культ. народів того часу, для збудування та утримання своєї сильної самостійної держави. Бачимо, зрештою, і нині, як високо цінять спорт — руханку інші народи. А ми? Не хочу навіть розбирати цього питання. Де нам думати про спорт, руханку, власну салю, площу, власне знаряддя, коли у нас не є постарано ще ані о те, щоби всі члени орґанізації належно познакомилися із *впорядом*. Адже *впоряд* — це основа всего. Без його не може навіть найменьша пл. частина — гурток — вийти на вулицю. Одначе ми не повинні вдоволитися й тим, коли обознайомлені, хоч можливо лише загально — поверхово, з поодинокими поставами та командою до тих. Не вистарчає, коли ми новиків, чи взагалі підпорядкованих пластунів (-ок) навчимо (як самі вміємо) виконувати команду, зміняти постави. Ми мусимо вишкіл пластунів вести в тім напрямі, щоби з кожного пластуна і пластунки виховати інструктора впоряду, інструктора руханки, майбутнього провідника та вождя, який має почуватися певно на цім становищі. Але для цього потрібно, щоби ми, щоби всі, які взяли на себе завдання вести пласт. молодь та її в цім напрямі виховувати, були самі певні на своїх місцях. Ясна річ, що провід, а головно вишкіл пласту мусять тримати в своїх руках старші досвідчені пластові провідники, якіби своїм особистим прикладом поривали молодь, яка є дуже нахильна до наслідування. На пр.: яке враження зробилоби на зібране пл. товариство, колиб я став перед ним та кільканайцять раз командував „позір!“, не давши ніразу „спочинь“, чи іншої команди? А, на жаль, я й сам був свідком подібної історії.

Отже, на кожнім кроці відчувається брак певних, сильних та богатих досвідом *провідників*, який може бути усунений тільки устроюванням курсу для пл. провідників. Майже

десь перед 10-ма роками відбувся одинокий до тепер краєвий курс пл. провідників в Ужгороді. Але нині вже лише дуже незначне число учасників того курсу бере активну участь у пласті, а нового курсу нема та й тяжко думати про його уладження в часі сучасної господарської скрути.

Розібравши все повище на принагідних сходинах кількох старших пластунів у Хусті в літку 1934. р., присутні згодилися з моєю думкою, що до влаштування *місцевих курсів для пл. провідників*. Зразу опрацовано програм такого курсу, а опісля перевели ми тижневий курс, про який ще пізніш згадаю.

Зараз верну до *впоряду* та подам деякі практичні поради та вказівки, а навіть засади, якими послуговався я при практичнім вишколі впоряду на згаданім курсі, та якими належить керуватися завжди при вишколі, а зокрема при вишколі інструкторів.

(Прод. слід.)

А Вільшина:

* * *

Як филею грає золотиста нива,
Пишною дише свіжий ліс.
Загорода вигляда щаслива,
І від людей мене хтось відніс.

Як срібні роси кристалі
напувають цвіти пахучі.
І спів веселий десь в далі,
Співають соловії, не кручі.

Коли тайни дух притомний,
До душі шепче промовля,
І чую голос невимовний,
Що його лиш серце зна.

І у всесвіті літають мрії
На крилах щастя — золотих.
І пию я келих повен надії
Вічної правди — правди святих.

Від щастя зникають примари,
У світ незнаний, наче мога
Тоді лазурні стають хмари
И у висоті я бачу Бога.

Струмок Полонинський.

І ми здобували.

(Продовження.)

Наш старий але „молодий“ вояк не забув доставити ґенільного винаходу — так би мовити, душі наших гарматного старого вужитого олію з його „самобігаючої автономії“. І дійсно, як лише декілька крапель цего дорогоцінного бальзаму впало на гармати, то зробився такий блеск та тріск, що у всіх наших сестричок та братчиків аж серденька затремтіли. І ось, ніч почала уступати далеко, далеко поза нашу дорогу Чорно-гору. Тоді ми не

спали. Залунали пісні побіди, заграли музики, затропоніли молоді ноженята козачка, коломийки та гопака; полялись жарти та сміхи. Один брат з великих радощів відкрив нову землю, в якій жиють подібні люде до того „короткого„ брата, від котрого Бог загубив міру, а лишив йому міх з монолоґами. Коло гармат, які все ще сичали та скаженіли, зявився оден птах подібний до того, що прилітає на боєвища, але цей тим дуже ріжниться, що його імя пишеся великою буквою і промовив величним голосом „Слава побідникам, слава борцям, хай жие Свобода“! А той винахідник гарматного бальзаму (та й здаєся і самих гармат), той найбільший наш вожд, шо своїм ґеніальним винаходом спричинився до днешної нашої побіди, стояв мовчки на боці неначе нічого не знав і нічого не бачив, тільки очі, котрі світились, як ті іскри, що вилітали з гармат високо в небеса, зраджували, що й в него серце беться по молодечому, що й він відмолодів і радіє з побіди.

Довго ще бенкетувало наше братство упиваючись свіжим повітрям, доки тільки з наших гармат вилітало по кульці-іскри. Потім всі з гамором посипались по збочи дорогах Чорно-гори та дотоптували недобитків ночи. Були й такі відважні, що всіми своїми костями смиренними кидалися на недобитків, які валялись у своїй власній крови. (По стародавному ці недобутки звуться каменюки а їх кров

Петро Пойда:

Співайте далі нам, співці..

Чом замовкли Ваші струни?
Я цікавий знати,
Може лиш сріберні тони
Годі Вам дістати?...
Може в Вас немає долі,
Може й без причини
Ви співать нам перестали.
Шкода за хвилини,
Що так марно пролітають
Без живого слова.
Може час той відбирає
Ще-й пуста розмова
Між собою. Люди, люди,
Ви колись співали,
Ну, скажіть мені нарешті,
Чом Ви перестали?...
Чом бандури поломали?
Гей, перо у руки,
Щоб вже кров не висисали
Із грудей гадюки.

порядне болото.) Один брат так розлютився, що як був, так і вгатив собою до ворожої крови, аж луна пішла, а на його спину покотилось декілька пластуночок, та щастя, що були малі, бо булиб його не хотячи задавили-утопили, а так і весь бій скінчився без жадної жертви з нашої сторони.

Настав слідуючого дня „Великий день“. До побідних рядів поставали „старі і молоді“, вояки і прямували на зустріч великим людським ідеалам Волі і Демокрації. Лиш ті сумно поглядали, що пластунами не були, бо вони не могли стати в ряди побідників.

Зі старими не можуть стати в один ряд, бо не були на боєвищах, а з нами тому ні, бо не були при нашім таборовім огні.

Роман Завадович

Серце за морем.

сценічна картинка.

ДІЄВІ ОСОБИ:

ВІРА — дівчина літ 10-12.
НАДІЙКА — дівчинка літ 8-10.
ДІВЧАТКА
ХЛОПЧИКИ
ГУЦУЛИК — літ 6-8.

Річ діється в Америці, коло Ню-Йорку, над берегом моря.

Відслона.

(У віддалі видно хмародери і чути галас великого міста: Віра і Надійка — діти українських еміґрантів — сидять на краю переверненого човна й укладають у китицю осінні квіти).

Надійка: (дивиться на небо)
Ось глянь, посестро, як клю-
[чами
В вірій птички летять над нами,
Як тужно їх лунає спів!

Віра:
Із рідних піль, ставів, степів
Летять вони в чужу чужину,
Лишають рідную країну.

Надійка:
Хібаж у тім далекім краю
Не гарно, любо, як у раю?
Хібаж там гаразду нема?
Я чула в школі це нераз,
Що там ще краще, як у нас.
Ніхто не зна, що то зима,
Ні холоду ніхто не знає,
Там сонце гріє-пригріває
Снігу шукати там — дарма
Там пишні дерева ростуть,
Квітки предивні цвітуть,
Чого-ж їм важко сумовати?

Віра:
Бо з рідної втікають хати,
Бо — це собі запамятай! —
Вони лишають рідний край.
А в рідній хаті, в рідним краю
Весело, любо мов у раю.
Хоч тут дошкулює зима,
Хоч пишних квітів тут нема,
Та рідна кожна стебелина,
Все тут своє, а там — чужина.

Надійка:
Так, сестро, так! Тобі це знати.
Ти з рідної прийшла тут хати.

Віра;
Отак і я з рідних сторін
Сюди прилинула, за море, —
Хоч гнали злидні нас і горе,
Давив нас смуток, мов проклін
Ми плакали як тії птиці
За сонцем рідної землиці.

Надійка:
Я народилася в цім краю,
Вітчини нашої не знаю,
Хіба лиш батько або мати
Почнуть бувало споминати
Той день, годину, як колись,
Вони з своїми розійшлись
І кораблем за сине море,
Згубити в чужині свій жаль.

Віра:
Але туги, мій пташку любий,
Ніхто ніколи не загубить!

Надійка:
Так сестро, так! Я її знаю,
Хоч не родилась в рідним краю.
Як коли згадую, сестричко,
Сльози посиплються на личко.

Скажи, скажи мені, чи там
Так світить сонце, як і нам,
Чи там так линуть небом хма-
[ри,
Як білих овечок отари,
Чи зеленіє переліг,
Морозом скриться білий сніг?

Віра :

Так, сестро, так — а всеж
[іначе —
Там все сміється, а не плаче,
І небо й сонце у просторі
І золоті звіздочки-зорі
Убого там, сестричко, бідно,
А так кохано, любо, рідно !

Надійка : (заслухана)

Іще кажи !

Віра :

Степи, як море,
У далині синіють гори,
Шумить трава, цвітуть садки,
В садках побілені хатки,
Похилі верби над рікою,
Стадо овець при водопою...
А там, за закрутом ріки,
Чабан з сопілкою й пугою.
У краю тім, подруга мила,
Я своє серце загубила.

Надійка :

Але колись повернеш ти,
Своє серденько віднайти ?

Віра :

Так люба так! вернутись мушу
У Вітчині дати Богу душу !

Надійка :

І я хотіла б так горячо
Побачити цей любий край,
Рідне село, розлоги, гай —
Все те, що лиш душею бачу.
Це, сестро, дивна річ ! —
[кохаю
Те, що не бачила й не знаю.

Віра : (показує на море)

От, бачиш, димить корабель,
Від наших він пливе осель...

Надійка :

Листи, подяки, привітання
Везе в американський світ,
О, колиб він і нам привіт
Привіз, від Вітчини зітхання.
Ох, якби міг привезти він
Хоч один дих рідних сторін!
(Нараз звіявся вітер від моря і мряками закрив хмародери. Чути голосне прощання відлітаючих птахів. За хвилину мряка розвівається, і відслонює український краєвид з селом, річкою і вітраками. Хтось грає на сопілці.)

Надійка :

Не розумію я, що це.
Чи диво, чи Господня ласка ?

Віра :

Чи бачиш ? Он село, як каз-
[ка —
Вкраїнське наше це сільце.
(З села виходять дві дівчинки. З ліва кількох хлопчиків вмашеровують зі співом „Гей там на горі“...)

Віра :

Ви відки хлопчики удалі ?

1 хлопчик :

З садка дитячого йдем тут
Скінчити свій веселий труд.
На „Рідну Школу“ ми збирали
Вже десять золотих придбали,

1 дівчинка :

Ми заходилися від світу,
Шоб щось зібрати на „Просвіту
Квітки й стрічки ми продавали
Вже стільки, що й вони придбали.

2 хлопчик :

А завтра в нас велике свято,
Людей до нас прийде богато;
Завтра сирітський наш приют
Фестин влаштовує отут !
Будуть пісні, ігри, забава,
А на кінець мала вистава....
І ви прийдіть, батькам скажіть..

2 дівчинка :
Ми були вчора на могилі
Там, де поховані стрільці,
На них зложили ми вінці,
За них щиренько ми молились
Щоб не пропала слава їх,
Щоб розбудила нас усіх!

Гуцулик ; (вбігає з ягнятком на руках)
З високих гір до вас на доли
З дарунком скромним я прибіг,
Прийміть цей дар на нашу школу,
Вона-ж спільна матуся всіх!
Не має збіжжа в нас ніколи,
Не родить жита переілг,
От я ягнятко з полонинки
Приніс вам нинішньої днинки.
Беріть і — помагай вам Біг!

1 хлопчик ;
Спасибіг, брате за дарунок,
Все точно впишемо в рахунок,
Усі, усі до нас біжать —
Поліщуки, Бойки, Гуцули,
Усі що мають серце чуле,
Усі, що рідним дорожать.
Усі дають останній гріш,
„Бо треба!“ кажуть ‚Ця важніш!

Надійка : (до Віри)
Це наші братчики й сестриці?

Віра :
Діти вкраїнської землиці.

1 хлопчик :
З далека ви до нас прибули,
Не знали нас, лиш може чули?

Надійка :
Живу в далекій стороні,
Та які ж близкі ви мені! —
Маленькі ви, а гарно так
Ви служите вже Вітчині ;
З вяс кожний справжний вже козак
А кожна справжня Українка

1 хлопчик:
У нас не гине і хвилинка,
Читаєм, пишемо, вчимось,
Так, як уміем, трудимось,
Щоб наша праця чи забава
Усім нам випала на славу.

1 дівчинка :
Як вийедмо колись у люди,
Нас не зялкають жадні труди!
Як доростем до своїх літ,
Ми доженемо світ.

Надійка :
Для свого краю дорогого
Ніхто не жалує нічого ;
Навіть маленьке Гуцулятко
Принесло з гір своє ягнятко,
І я хотіла б щось вам дати,
Щоб іншою, як ви не бути —
І в мене ж те, що у вас груди
І в мене Українка мати.
Для Вітчини я вам складаю
Усе, що найдорожче маю ;
Любляче серденько! Візьміть
Його сховайте у скарбниці
На нашій дорогій землиці.
А я за морем мушу жити,
Усе до вас буду тужити,
І всім, усім, що гень за море
Їх вигнало безкрає горе,
Казатиму : „ О не забудь,
Що в тебе українська грудь,
Що там, де той Дніпро шумить
Там твоє серденько лежить
На рідній батьківській землиці
У незолоченій скарбниці ;
Його-його ти покохай,
Йому йому ти помагай,
Його по вік не забудь —
Й Українцем щирим будь!“
(Надійка і Віра обіймають дітей.) Заслона.

(Світ Дитини)

Замовляйте „Календар Пластуна“ поки не пізно.

Мальвина Федаківна:

Св. Андрій між пластунками

Кожда дівчина тяжко чекае на вечір Св. Андрія. Кожда цікава на своє майбутнє, на свого судженого, а це по народному повірю — можна узнати лише у вечері Св. Андрія.

Ще в школі зговорилися ми пару дівчат, що на св. Андрія зійдемося всі до мене і — згідно народним повірям — зробимо ми проби відкриття тайни нашого майбутнього.

Так і сталося. Сестри були точні О шостій сиділи ми всі у нас вдома, і чекали, щоб супокій ночи зовсім наляг на село.

Десь о семій годині ми — вийшли з хати. На сам перед пішли до плота кіля личити. Кожда личила собі зажмурьки ні один, ні два, ні три аж до девять, а на девятий привязали ленточку. На який кіл привязала ленту, такого мужа будемо мати. Потім зговорилися, що идемо на поле коноплі сіяти. Тихо, як злодії викралися на улицю и скорими кроками пустилися в напрям поля.

Всюди було тихо, тільки з дакотрої хижі пролився плач малої дитини и материн голос, котра завгуряла дитину, щоб могла заснути і відпочити по денній праці. Але ми на се не звертали уваги, пішли далі. Не задовго вийшли на широке поле, над яким простиралося безмежне чисте небо, из якого дивився гордий місяць. Межи тисяча а тисяча дрібними мерехтючими зірками, мов пастир межи вівцями

Не далеко гучала Тиса, над котрою посхиляли голузя верби, якби и они спали глубоким сном. Даколи шлюбнула рибка у воді або дика качка зашелестіла крилами відліта — ючи від якогось ворога. Ми довго упивалися сею нічною красою природи і поволи приближалися до веселого гурту дівчат, які вже чекали на нас. Потім взяли коноплі и зачали зажмурьки сіяти а при тім примовляти „Андрію, Андрію коноплі ти сію, дайми Боже знати, зким їх буду брати".

Коли вертали до дому ані в одній хаті небуло світла. Всі спали першим солодким сном. Ми йшли тихо кожда занята своєю думкою. Коло нашої хати попращалася з приятельками і тихо закралася до кімнати, щоб непробудити мамку.

Стала перед образом Діви Марії і помолилася Бо Потім взяла корж, поклала під подушку и лягла спати.

Незадовго бачила себе на широкім степі, який бу кра- шений всякими пишними цвітами. На середині сте були мої приятельки, котрі сиділи на зеленій траві і пле вінки.

Біля кождої стояв гарний як лелія панич и привдивлявся на пильно працуючі руки. Я також із зацікавленем дивилася ни них. А нараз якби из землі виріс, появився передімною гарний мов та квітка у чорнім убранню, високий и з жовтим волосем, хлопець. Довго стояв переді мною, потім приголубив до себе и прошептав щось тихим, милим голосом. Я піднесла свої очи и подовилася до тих ясно синих очей, мов та незабудька. Дзвінкання годиника збудило мене із чудового сна. Бачила його уві сні, голубила . . Але хто він є, хто буде, таки не сказав святий Андрій.

— ГОЛОВНИЙ СТАН Союзу Пластунів Скавтів республики Чсл. подержав свої річні загальні збори в днях 1-2 листопаду м. р. в Празі. Наш Союз заступав на зборах начальник бр. Юлій Ревай.

— ЦЬОГОРІЧНЕ СВІТОВЕ ДЖЕМБОРЕ відбувається в городі Мельборні в Австралії. Джемборе започато дня 30. грудня 1934. На Джемборі бере особисто участи світовий начальник Баден Повел.

— ТЕАТРАЛЬНА ВИСТАВА В КОРОЛЕВІ н. Т. Аматорський гурток краевого Пластового хору дасть дня 13. січня 1935 театральну виставу в Королеві н. Т. Виставлена буде народня опера „Запорожець за Дунаєм". На виставу звемо все пластове братерство окольці.

„РУССКІЙ СКАУТЪ" литографований місячник русского скавта ім. А. Духновича. Виходить 1 помісяця. Річна передплата Кч 15.

— УКРАЇНСЬКИЙ ПЛАСТ НА ВОЛІВЩИНІ. На Волівщині заложено до тепер 7 пластових курінів до котрих вписалося поверх 250 членів. 1. Курінь Ю Жатковича. Звязковим буде іменований С. Пусак. 2. М. Волошинової. Звязкова Ю. Біро. 3. А. Волошина. Звязковий О. Печара. 4. О. Вахнянина. Звязковий Тр. С. Фіґура. 2. . У Вовчка. Звязкова В. Маґочій. 6. О. Кобилянської. Звязкова О. Дудикевич. 7. Т. Шевченка. Звязковий І. Щур. Збірним провідником іменовано Івана Калабішку. Не задовго будуть куріні розділятися тому, що і куріню має бути тількі до 35 членів, а в нас є більше на ненависть волівським панчукам, котрі уже пару роз, в ґазетах публиковали волівський пласт.

— МИКОЛАЇВСЬКИЙ ВЕЧІР В СЕВЛЮШІ. Пластові куріні Севлюша спільними силами удалили цьогорічний Миколаївський вечір. На програмі були хорові співи пластового хору під орудою бр. Миколи Грицака, народні танці, які заучила сестра Меланка Фотулова, деклямації і одноактовка Черкасенка : „Чудо Св. Миколая". Усі точки програми були виконані, якнай краще. На у-

кінчення програми Св. о. Миколай розділив свої подарки між пластунами.

— ПЛАСТ. КУРІНІ У КОЛЬЧИНІ. Кольчинські пластові курені відбувають регулярно кожної неділі й свята програмові сходини, що на них вступається з різними точками: лекціями, деклямаціями, співом, музикою й іншим. Між іншим кольчинські пластуни(ки) влаштували на свято Миколая, т. є. 19. грудня 1934 року, Миколаївський вечір. Любо було послухати малих артистів із їх чудовою грою й співом. Приходилось навіть забувати, що це собі грають звичайнісінькі пластунчики й пластуночки. Публіка, що нею була переповнена дощенту школа, була надзвичайно захоплена виставою. Велику радість спричинило для пластунів(ок) виставлення читальнею т-ва „Просвіта“ в Кольчині сцени, тому що досі брак сцени спричинював великі труднощі для вистав.

Всім нашим читачам бажаємо веселих Різдвяних свят і щасливого Нового року.

— СТОЛІТТЯ НАШОГО ДЕРЖАВНОГО ГИМНУ. Дня 21. XII. 1834 була перєспівана перший раз в опері Йосифа Каетана Тила „Фидльовачка“ одна з найкращих чеських народних пісень „Kde domov můj“ Пісня ця стала скоро народним чеським а по обновленю самостійної держави — державним гимном Чехословацької републики. З народи століття державного гимну відбулися по цілій республиці великі торжества.

— НАШ СИНЬО-ЖОВТИЙ прапор можна, на основі розпорядку краєвого уряду при всяких торжествах ведно із державним прапором вивішувати.

— НА РІЗДВО христове бажаємо всім доброї волі людям миру божого, гідних свят, чистих радощів. Ми досі кланялися путам і тішилися гріхам! Геть з ними! Похилимо голови перед яслями народження правди і спасення, ми діти Божі і пійдемо на встріч через працю, стримання, терпіння народженого гарнішого, майбутнього життя. Христос раждается, витайте! Краєва централя Абстінентів П. Руси.

— ДЕМОКРАЦІЯ ДІТЯМ. В місяці децембрі утворилося і на Підкарпатській Руси одділеня цілодержавної акції демократія дітям. Акція має за ціль помагати без розділу нації і религії опущеним, бідним — голодним дітям. Наше одділення старатися буде головно о закладання обідових стацій для голодних шкільних дітей.

— УВАГА! З техничних причин не можна було додати до всіх примірників по-

1 с/ф. 1987
0,05 к

переднього числа „Пластуна“ інформацію про нововидану книжку „Як таборувати“, Тут її долучаємо. Замовіть собі цю книжку негайно, бо до табору треба готуватися вже тепер! Робіть колективні замовлення; на замовлення від 10 штук знижка 33⅓%.

— УЖГОРОДСЬКЕ „Українське Слово“ найновійше зачало уживати „Ъ“.

Дароватслі міста Гуцульского табору до пластунів.

Дорогі братя і сестри!

З нагоди приходу Різдвяних свят і Нового року засилаємо вам всім такі побажання;

Бажаємо вам всім веселих Різдвяних свят і щасливого Нового року; бажаємо вам, щоб слідуючий рік і його місяць липень був теплий і огрітий гуцульским сонічком, покритий ясно блакитним українським небом, щоб ви всі щасливо вернулися до своєї матусі і батька, котрі пильно сторожать ваші рідні хатчини, де зажили ви богато веселої таборової радости.

До побачення в місяці липні
Іван Медвідь здружиною
батько й матуся Гуцульского табору у В. Апші.

Неодкладайте!

До минувшого числа доложено чековий вплатний листок. Просимо наших читачів скористатися цими чеками при переказанню передплатного на рік 1935 в сумі Кч 8·—

ПОШТА РЕДАКТОРА.

П. П. ХУСТ. Оповідання прийде в наступному числі.

БЛЕСК: Чекаємо дальші твої цінні причинки.

Вільшина: Витаю в рядах співпрацівників.

Докінчення „Трівоги в пластовім таборі“ в наступному числі.

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

Щоби часопис міг спокійно сповняти свою місію треба, щоби довжники вирівняли свої залеглости, а передплатники вчас заслали свої передплати на рік 1935.

На пресовий фонд даровав п. Іван Кріштофорій Кч 20. Хто черговий?

Орган українських відділів Союзу Пластунів Підк. Руси.
Виходить щомісяця, крім липня і серпня. Редагує; колегія.
Адміністратор: Я. ШЕПЕЛЬ.
Редакція і адміністрація: Севлюш, ул. Розсипала ч. 34.
З „Центральної друкарні в Севлюші“ в піднаймі Ігната Рота в Севлюші
Новинкові штемплі дозволені числом 14.545-IV.-1934.